

niet meer de zwenking om de meta uitgebeeld, maar de ren over de rechte baan. Immers zien wij den menner met beide handen de teugels houden, zonder de rechts loopende paarden aan te vuren. Wel heeft het verstverwijderde paard blijkens de houding van den kop een grootere snelheid dan de anderen, die ontstuimig steigeren, maar een beteekenis schijnt dit niet te hebben. — Het geheele beeld toont weer het streven naar levendigheid, dat bij alle graveurs opgemerkt kan worden. De pooten der paarden zijn in bewogen rythme gesneden, de koppen hebben een sterk differentieerenden stand, waarbij die van het derde paard van rechts het meest opvalt; die houding vonden wij echter reeds op Euainetos' Cataansche tetradrachme. De verhouding van menner tot paarden heeft de graveur onjuist gekozen, geleid door de neiging de leegblijvende ruimte te vullen. Nike schrijdt nu door de lucht, de niet meer noodzakelijke vleugels zijn korter geworden. Deze houding is wel origineel, maar zij voldoet niet, want de indruk wordt gewekt dat de godin over de koppen der paarden loopt, niet uit den hemel neerdaalt. Bovendien blijkt hierdoor de compositie mislukt: de gapingen aan weerszijden van de figuur contrasteeren wel zeer sterk met de drukke levendigheid der paarden. — Het geheele beeld dat in lager relief gesneden is dan dat der vorige munten, is in opzet niet geslaagd; in behandeling echter blinkt het uit.

In Kimons werk hebben wij een evolutie kunnen constateeren, die gericht is op weelderige teerheid. Het vorige stuk liet zien hoe dicht hij tot zijn doel genaderd was, de volgende munt zal ons de verwezenlijking van zijn ideaal brengen in een heerlijk kunstwerk, dat Regling noemt: „das schönste Münzdenkmal der Welt” (afb. 18). Deze tetradrachme, die langer dan een eeuw haar invloed heeft doen gelden in den Griekschen cultuursfeer, is een der meest verheven kunstwerken die de munten ons kunnen bieden.

De kop is weer die van de bronnymf Arethusa. Een welgevormd gelaat heeft zij, omlijst door een aureool van los in den wind bewogen haren. Haar bekoorlijk gezicht, met de zachte droomerige oogen, straalt van vriendelijkheid, van fijnen geest en frissche jeugd. Dartel stoeien de speelsche dolfijnen om haar heen, met het hoofd der nymf een harmonische symfonie vormend van levendigheid en rust. Heerlijk is de kop, weelderig het haar; nochtans treedt alleen het eenvoudige gelaat op den voorgrond. Inderdaad heeft Kimon in dit kostelijk kunstjuweel het ideaal van teere en rijke schoonheid bereikt. De hardheid en scherpte die den vorigen kop ontsierden hebben plaats gemaakt voor subtiele zachtheid; de dolfijnen — nu drie in getal — zijn kunstig en met hoog artistiek gevoel ter weerszijden van den kop aangebracht, tusschen de lokken der bronnymf vroolijk spelend. — Om zijn ideaal zoo dicht mogelijk te kunnen benaderen heeft Kimon de op de vorige munt nog storende inscriptie op de achterzijde gebracht: nu had de graveur het geheele veld van den voorkant tot zijn beschikking, thans was hij niet meer aan voorschriften